

Valget for 4 Aar, og Valg afholdes jo ikke her i Landet paa en enkelt Sag, men paa en Række Spørgsmaal efter bestemte politiske Retningslinier, som udformes af Partierne, blandt andet i deres Valgmanifest. Der er en Ting, som alle Partier altid er meget enige om forud for et Valg, og det er at fastslaa overfor deres Vælgere, at Valget gælder for 4 Aar. Jeg tror ikke, der er en Partiavis i dette Land, som har undladt at understrege forud for Valget i 1920: Valget gælder for 4 Aar. Det er en staaende Kliché i Bladene, og det er en Vending, der altid vender tilbage i Vælgermødetalrene: Nu skal I passe paa, for Valget gælder for 4 Aar.

Jeg har for en Sikkerheds Skyld set efter i Blade, der udkom lige før Valget i September 1920, og jeg maa sige, at Klicheen staaar der, jeg har ikke fundet noget Blad, som ikke har indskærpet den Sandhed, at Valget gælder for 4 Aar. Jeg ser den i „Nationaltidende“, og jeg ser den i andre Blade. Jeg ser den først og fremmest i „Social-Demokraten“, der var et af de Blade, der kraftigt advarede Vælgerne og ansporede dem og opfordrede dem til at tage sig i Agt. I „Social-Demokraten“ for den 13. September 1920 finder jeg en manende Artikel, hvoraf jeg vil bede om Tilladelse til at læse blot et Par Linier op. „Social-Demokraten“ skriver: „De to Valg, som nu forestaar, skal afgøre, om det i de kommende 4 Aar skal være muligt for vore kapitalistiske Modstandere at opretholde det ensidige arbejderfjendske og reaktionære Styre her i Landet, som de allerede længe har forberedt, halvt skjult, halvt aabenlyst“. I „Social-Demokraten“ for den 21. September hedder det i en ledende Artikel: „Vore Fjender og Undertrykkere lurer i Dag paa det store Bytte, der ikke blot betyder 4 Aars Magt, men Magt til i 4 Aar at bestemme vor Fremtid i det første Tiaar“.

Jeg tror, man kan være enig om, at de Læsere af „Social-Demokraten“, der stemte efter disse Opstrammere, har været advaret, de har været klare over, at Valget gjaldt for fire Aar, og at man ikke, hvis Valgene ikke blev gunstige for Socialdemokratiet, kunde faa Valg, før de fire Aar var omme.

Saaledes har alle Partier indskærpet deres Vælgere, at Valgperioden var fire Aar. Mit Parti, Venstre, har gjort det i sit Valgmanifest. Det Manifest, der af Partiet Venstre blev udsendt den 9. September 1920, og som var underskrevet af alle Partiets Rigsdagsmænd, begynder saa-

ledes: „Valget gælder denne Gang for en Periode af 4 Aar...; i disse Aar vil en Række af betydningsfulde Spørgsmaal komme til at foreligge til Afgørelse“. Manifestet nævner saa de Spørgsmaal, der vil komme til at foreligge til Afgørelse, det nævner Hjælp til Sønderjylland, en Kirkereform, en samlet Skatterreform, Spar-sommelighed i Statshusholdningen, og derefter nævner Manifestet Militærvæsenet, idet det derom siger: „Dansk Forsvars-væsen maa snarest gøres til Genstand for en Nyordning med betydelige Indskrænkninger i Udgifterne“, og Manifestet tilføjer: „En endelig Ordning kan dog først gennemføres, naar Forslag er udarbejdet af den hertil nedsatte Kommission, og naar den Forhandling er afsluttet, som i Henhold til Pagten om Folkenes Forbund skal finde Sted mellem Danmarks Regering og Forbundsraadet“.

Grunden til, at denne sidste Sætning staaar i Manifestet, er den, at dette blev udsendt paa en Tid, da man endnu i vide Kredse levede i Forestillingen om, at Folkeforbundet meget hurtigt og i alle Tilfælde indenfor Valgperiodens fire Aar vilde optage en direkte Forhandling mellem Staterne om deres Militærvæsen. Denne Forventning blev ikke opfyldt, og en af de første, der var klar over, at den ikke vilde blive hurtigt opfyldt, og at vi ikke her i Landet kunde vente paa dens Opfyldelse, før vi skred til en Nyordning af vort Forsvars-væsen, det var det ærede Medlem Hr. P. Munch. Det ærede Medlem har Gang paa Gang, dels i Militærkommissionen, dels i offentlige Udtalelser, gjort gældende, at da vi ikke hørte fra Folkenes Forbund, saa maatte Staterne selv tage Initiativet til at ordne deres Forsvar efter den nye Situation. Det er det, vi nu er i Færd med at gøre i nøje Samklang med det Valgmanifest, Venstre udstedte, og som indeholdt Ordene om, at der skal tilstræbes „en Nyordning med betydelige Indskrænkninger i Udgifterne“. Jeg vil i hvert Tilfælde hævde, at intet Parti kan være bedre i Overensstemmelse med sit Valgprogram og sit Valgmanifest end Partiet Venstre, idet Partiet er Medforslagsstiller til disse Forslag.

Men lad mig et Øjeblik undersøge, hvorledes Forholdet stiller sig med Hensyn til det radikale Partis Vælgere. Var det radikale Venstres Vælgere uvidende om, at Militærspørgsmaalet vilde komme til Behandling indenfor de fire Aar? Nej, de var kraftigt advaret. Det radikale Venstre skrev i sit Valgprogram, der lige-